

АБОНАМЕНТЪ:

За България год. 20 л.
6 м. 12 л.
За странство 40 л.

Единъ брой 20 стат.

ДОБРУДЖА

Органъ на централния добруджански народен съветъ

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по споразумение.
Адресъ:
ул. „Левски“ № 16
Телефонъ № 196
Излиза
сряда и събота.
Ръкописи не се връщатъ.

970

Градска Библиотека

Варна

Новиятъ балкански съюзъ.

Едно парижко съобщение до солунските вѣстници гласи, че отдавна воденитъ прѣговори за установяване едно „по-тѣсно сътрудничество“ между Гърция, Сърбия и Ромжния сж били завършени успѣшно. Цѣлата на „сътрудничеството“ била не само „вжтрѣшно взаимно подпомагане“, но и подкрѣпа въ „международно отношение“. Касае се, значи, за единъ политико-икономически съюзъ или, както пишавъ френскитъ вѣстници, — за новъ балкански блокъ.

Противъ кого?

Противъ Италия ли, конфликтътъ на която съ Сърбия е влѣзъл въ сериозна фаза, противъ Турция ли, въстаническитъ войски на която заплашаватъ да хвърлятъ гърцитъ при Смирна въ морето, или противъ Русия, която, ако се сжди отъ наявленията на хората около Деникинъ и Колчакъ, нѣма намѣрение да остави ромжнитъ да ѝ оплѣкосатъ Весарабия? Повече отъ очевидно е, че Ромжния нѣма да отиде противъ своята „латинска сестра“ Италия за да опасява Сърбия. Напротивъ, има симптоми, че Ромжния наскоро ще подпомогне Италия. Еднакво и Гърция, която се споразумѣ съ Италия за да ѝ заграби Тракия, нѣма интересъ да брани сръбскитъ интереси, макаръ че, ако италианцитъ взематъ Фиуме, сръбската опасностъ за Солунъ ще стане много осъществена. Гърция би подпомогнала Сърбия само въ единъ случай — ако Италия бжде разгромена и стане нужда да се дѣли италианското наследство.

Венизелосъ, авторътъ на „новия балкански блокъ“, отлично разбира, че ако Европа, заинтересована да приложи рѣшенията си, не го подпомогне въ Мала Азия, не сж Сърбия и Ромжния, които ще го спасятъ. Отъ своя страна и Ромжния знае, че при единъ евентуаленъ конфликтъ съ Русия тя ще трѣбва да разчита на собственитъ си сили. „Балканскитъ блокъ“, слѣдователно, не е насоченъ противъ Италия, Турция и Русия.

Може би, той иска да послужи на Съглашението противъ германската опасностъ?

Абсолютно не.

Той е твърдъ слабъ за тая работа, пъкъ и германската опасностъ, както опититъ на тая война доказаха, прѣди да се яви на Изтокъ, ще се се стовари върху Франция. Балканцитъ, по старъ навикъ, ще иматъ врѣме да видятъ кой ще бжде побѣдителъ и въ дванадесетия частъ да се наредятъ подъ знамето на побѣдителя.

Тогава?

Очевидно, малката и маломощена България е цѣлата на новата комбинация на букурещкитъ съдружници. Цѣлата на съюза е да се правятъ

икономически мизерии на България и да се попрѣчи на послѣдната да използва евентуално затрудненията на съседитъ си. По тоя начинъ „новиятъ балкански блокъ“ ще се мжчи да локализира конфликтитъ на всѣка една отъ сдруженитъ сили съ нейнитъ съседи и, слѣдователно, теоретически той косвено е насоченъ и противъ всички, които иматъ смѣтки съ Ромжния, Сърбия или Гърция. Но само теоретически. На практика ще се прилага само една цѣль: да се запази богатата плячка, която съдружничитъ реализиратъ за смѣтка на България.

Че това е тѣй, ни показватъ двѣ обстоятелства. Първото е, че при прѣговоритъ дума за споразумѣние съ България не е станало. Но, когато заинтересованитъ политици на голѣмитъ държави пожелали да знаятъ, какъвъ ще бжде тоя балкански блокъ, когато въ центъра му стои една онеправдана и озлобена България, голѣмитъ дипломати на съюзнитъ държави отъ новия балкански блокъ „изказали мнѣние“, че, и България може да бжде повикана да влѣзе въ балканския съюзъ, но само слѣдъ като се мине известно дълго врѣме и слѣдъ като тя даде сериозни доказателства за своето искрено поведение. Това ще рече, че България ще бжде повикана, когато новиятъ балкански съюзъ забърка нова каша и стане нужда да се спасява отъ нѣкаква опасностъ. Второто обстоятелство е, че сега не се касаело за образуването на балканска конфедерация, но „нейнитъ основи били вече нахвърляни“. Излиза, че сега съюзътъ ще асимилира вѣщата отъ България плячка и когато българитъ се помирятъ съ тая работа, ще се помисли дали съ тѣхното участие не е добръ да се защити съществуващото положение и даже да се реализира нова плячка за „благоприятелитъ“.

Цѣлата тая история е забавна политическа комедия и нищо повече. Единъ такъвъ съюзъ на плячкаджии никога не може да бжде единъ здравъ съюзъ. Единичниятъ смисълъ на цѣлата тая работа е, да се създаде възможностъ на Венизелосъ да вмъкне грѣцкитъ интереси въ сферата на голѣмата международна политика и по тоя начинъ да ги защитава съ чужди срѣдства. Хитриятъ грѣкъ, слѣдъ като извади отечеството си изъ калъта съ помощта на София, сега се мжчи съ съдѣйствието на Бѣлградъ и Букурещъ да я направи велика. На тая политика, обаче, краката сж къси. Има признаци, че сръбитъ разбиратъ интереситъ си по-добръ, отколкото Венизелосъ си мисли. Що се касае до Ромжния, не

е добруджанскитъ мазолъ, който ще я вѣрже здраво о побѣдната колесница на Венизелосъ.

За България нѣма какво да се говори: бита, повалена, безъ срѣдства за защита, за нея е безразлично кой ще коли кучето на Балканитъ. Но ограбеното тя ще си иска дори до второ пришествие. А въпросъ е дали съюзътъ на Венизелосъ ще трае до тогазъ.

М. Бончевъ.

Внѣшната политика на Чехословашко.

При новата констелация, която се създава на изтокъ, чехословашката държава ще има да играе не послѣдния роля! Отъ особена важностъ, слѣдователно, е да се знае какъ чехословацитъ очертаватъ тенденцитъ на своята утрѣшна внѣшна политика. Отговоръ на тоя въпросъ ни дава изложението на чехословашкия министъръ на внѣшнитъ работи, направено прѣдъ народното събрание въ Чешко. Въ това изложение, между друго, се казва:

„Директивитъ на внѣшната чехословашка политика почиватъ върху базата на непоколебимата вѣрностъ къмъ съюзничитъ. Нашиятъ съюзъ съ Съглашението, основанъ върху факта, че ние сме ръководени отъ единъ и същъ демократически духъ, позволява да се слѣдватъ принципитъ на общата политика, които ръководиха тия държави прѣзъ врѣме на войната и които трѣбва да наддѣлѣятъ слѣдъ войната. По-край голѣмия съюзнически блокъ, има два други голѣми блока, чието положение още не е опрѣдѣлено: германскиятъ блокъ и рускиятъ блокъ. Ние трѣбва да слѣдваме даже и спрѣмо Германия една лоялна политика, една благоразумна резерва, която да не се счита нито за провокация, лескателство или изразъ на боязнь. Огнотенията съ Русия, жизненъ въпросъ за нашето съществуване, трѣбва да се разглеждатъ вънъ отъ всѣка политическа партия или отъ симпатии за тази или онази система. Ние искаме да сътрудничимъ за бързото изграждане на една велика демократическа и федеративна Русия, която да слѣдва спрѣмо насъ една приятелска и славянска политика въ демократически духъ“.

На първо мѣсто между съседнитъ и приятелски народни Бенешъ поставя Юго-Славия, чието приятелство не забранява отлични отношения съ Италия. Същото приятелство и миролюбиво сътрудничество съ Ромжния и Полша, влѣрпки създадения въпросъ съ Теченъ, е по-мжчно за поляцитъ, отколкото за чехословашката държава. Отношенията съ австрийци, германци и маджари трѣбвало да се уредятъ разумно, справедливо и съгласно интереситъ. Виена продължава да съществува като политически факторъ, макаръ значението ѝ много да е отпаднало. Този градъ е центъръ на голѣми економически интереси. Една твърда и лоялна политика съ маджаритъ, които ще станатъ съседи на чехословацитъ, сжщо е частъ отъ новата система на срѣдна Европа.

„Справедливиятъ“ миръ, наложенъ на България.

Какво искатъ отъ насъ.

Когато проекто-договорътъ за миръ се връчи на България, намѣриха се журналисти и политици на западъ, които го таксуваха като недостатъчно строгъ. Конференцията дори бѣше обвинена въ снисходителностъ спрѣмо България...

А какво съдържа тоя договоръ?

Г-нъ К. Поповъ, бившъ директоръ на статистиката, отговаря на тоя въпросъ така:

„Да приемемъ мирътъ какъвто ни се прѣдлага, значи да подпишемъ отстранението на всѣка самостоятелностъ на страната. Това би значило, чужденцитъ да правятъ българско законодателство, чужденцитъ да управляватъ, чужденцитъ да сждатъ когото щатъ и какъто искатъ. Не само българскитъ неданикъ, а изобщо българскитъ губи всичкитъ си имуществени права, когато послѣднитъ се намиратъ въ Гърция, Сърбия или другаде“.

България се задължава да изплати всички разходи по сегашната френска окупация, даже и ако послѣдната продължи безкрайно. България взема върху си частъ отъ турскитъ държавни дългове, заедно съ тѣзи отъ 1912 год. И всичко това, независимо отъ двата и четвърти милиарди воененъ дългъ! За да покрие тѣзи непоносими задължения и да поддържа единъ шо-годъ редовенъ бюджетъ, България трѣбва да внесе въсѣка година по 1 милиардъ и 800 милиона лева, сума, която ще плаща българскитъ данкоплатецъ, лишенъ отъ Бѣломорието, лишенъ отъ златна Добруджа, лишенъ отъ добри пшеница и още отъ какво ли не! Съ най-голѣми усилия българската хазна отъ данцитъ може да събере само до 700 милиона лева — сума равна на заплатитъ на чиновничитъ, съ подобренията, които се искатъ отъ послѣднитъ! Съ сумата 2 1/2 милиарда България заплаща обезщетение „за връдитъ“ нанесени въ Моравия и Влашко“, а цѣлото благосъстояние на ромжиска Добруджа (където нашитъ войски сж правили „пакости“) и на сръбска Поморавия не надминава 3 милиарда лева въ движимъ и недвижимъ инвентаръ (земя, здания, добитъкъ и пр.). Най-малко 80% отъ всичко това си стои на мѣстото; и нека прѣдположимъ да е било „задигнато“ не отъ насъ, а отъ нѣмцитъ 20%; тогава България трѣбва да заплати за нѣмцитъ 600 милиона, а не 2 1/2 милиарда.

България се задължава да прѣдаде на Сърбия 2,000 катри, които сме били задигнали прѣзъ войната. Въ дѣйствителностъ, споредъ официалната сръбска статистика отъ прѣди войната, Сърбия е разполагала всичко съ 700 катри (мѣски)! За прѣувеличениитъ искания на Съглашението и нашитъ алчни съседи се постѣга и върху частната собственостъ, нѣщо неизвѣстно до сега въ историята на международното право, постѣга се върху вжтрѣшната ни самостоятелностъ, постѣга се върху войската ни, която, споредъ проекто-договора, трѣбва да бжде наемна и за 30 хиляди души България да изразходва 200 милиона лева!“

Това е прѣдлаганиятъ миръ на челолюбколюбива и справедлива Европа, която прогласи велики принципи

Изпълнимъ ли е тоя договоръ?
Очевидно — не.

Животът въ Добруджа.

Общ преглед на положението, в което се намира южна Добруджа. Ромжиският културен режим на практика.

1. Силистренска околия положението е плачевно. Тежки дни праживява цялото население. Емигранти всеки ден приждат. Съ идването на войската, работите се влошиха до такова положение, като че ли областта попада във сфера на военни действия. Цели села има разорени. Подъ прѣдлогъ, че диятъ оржие, всички жители се безмилостно изтезават въ полицейскитѣ секции. По-виднитѣ и интелигентнитѣ се откарватъ въ вѣтрѣшността на Ромжия.

Рушветитѣ, обиритѣ сѣ нѣща обикновени. Добитѣкъ сѣ краде по единъ модеренъ начинъ. Всѣкой е длъженъ да прѣдстави документъ за добитѣка си, но прѣдставенитѣ билети не се признаватъ и нещастнитѣ сѣ принудени да откупватъ правото си на собственостъ скъпо и прѣскъпо. Добритѣ добитѣкъ не може и да се откупи. Той сѣ откарва въ вѣтрѣшността на Ромжия. Храни се събиратъ и срѣщу това нищо не се заплаща. На ангари сѣ ангажирани всички села за да носятъ багажи, ту къмъ Силистра, ту отъ Силистра изъ околията.

Училищата въ околията всѣкъдѣ сѣ затворени. Учителитѣ сѣ прогонени и на тѣхни мѣста се настаняватъ ромжиски. Приготвява се откриване на ромжискиятѣ училища на 1 октомври. Записванитѣ на ученицитѣ става ежедневно. Разлика не се прави между турче и българче. Родителитѣ получаватъ покани срѣщу разписки. Който каже, че нѣма дѣте за изпращане, върастно е, или болно, тежко му и горко. Църквитѣ сѣ сѣщо затворени. Свещеницитѣ прогонени. Приждатъ ромжиски свещеници, които веднага почватъ служба въ църквитѣ и жителитѣ сѣ длъжни да посѣщаватъ, защото иначе свещеникъ доклада на войсковия началникъ или на шефа.

Всички чиновници отъ различнитѣ вѣдомства и войсковы части живѣятъ на гърба на това нещастно население. Кой каквото поиска, веднага трѣбва да се даде. Всѣкой отъ тѣхъ е компетентенъ въ всички работи и разрешава въпроситѣ много бърже, щомъ му се даде рушветъ. Така сѣ изреждатъ всички. Крокошки, патки, масло, сирене, свини, овце — всичко, всичко се взема. Никой за нищо не плаща. Разбира се, при вземането и не се пита.

Крайграничнитѣ села сѣ още по-лошо поставени. Тѣ всѣки денъ работятъ — правятъ къщи за постове. Всички работятъ: мъже и жени, турци и българи. Турското население наравно съ българското изнемогва.

Невъзможно е да се опише какво става въ тоя край на Добруджа. Изглежда, че всичко извратено въ Ромжия е изпратено тукъ.

И хората блѣнуватъ за майка България...

2. Въ Куртбунарска околия положението е сѣщо плачевно.

Работнитѣ добитѣкъ и каквито материяли се намѣрятъ, взематъ ги за постройка на граничнитѣ постове, безъ да се държи смѣтка и безъ да се плаща. Освѣнъ това, всички села сѣ ангажирани да хранятъ и обезаждатъ граничаритѣ. Който не се яви по причина на болестъ или други причини, трѣбва да бѣга задъ границата, защото мъченията сѣ непоносими.

Всѣки денъ се вършатъ масови арести на невинни хора, които обвиняватъ, че имали скрито оржие. Това е друго сѣрѣство за мъки и вземане рушветъ. Всѣкой, който е обвиненъ въ подобно прѣстѣпление, непрѣбитъ не се връща, макаръ че за това връщане да е принуденъ да заплати грамадна сума.

И тукъ училищата и църквитѣ сѣ затворени. Учителитѣ и свещеницитѣ прогонени. На тѣхно мѣсто идватъ ромжиски такива.

Записванитѣ на дѣцата, турчата и българчата, става по сѣщия начинъ, както въ Силистренска околия. Данѣцитѣ сѣ неизчерпаеми.

Въ крайграничнитѣ села събиратъ дрехи за постове.

3. Добришка околия. Всички поменати действия на властитѣ въ Силистренска и Куртбунарска околии се практикуватъ и въ Добришка околия. Събиратъ се данѣци. Българскитѣ пари се взематъ на половина, а за храната цѣната е такава: 6 лева крѣна пшеница съ ромжиски пари, а съ българ-

ски 8 лева, рапица 12 лева и бобъ 30 лева български.

Училищата и църквитѣ сѣ затворени. Ромжиски свещеници и учители идватъ.

Въобщо, на всѣкъдѣ въ южна Добруджа се вършатъ работи, които нормалниятъ човѣшки умъ не може да разбере.

Разкази на очевидци.

Ненко Н. Бакърджиевъ отъ гр. Добричъ, книжаръ и прѣдставителъ на Командитното Дружество „Курьеръ“, разказва:

На 17 февруари 1919 г., въ 1 часа слѣдъ обѣдъ бѣхъ арестуванъ отъ двама ромжиски полицаи отъ сигуранцията имъ. Арестуването ми се извърши въ дюкяна ми книжарница, находящъ се на улица „Мария-Луиза“ № 9. Отъ тамъ ме закараха въ сигуранцията и ми нанесоха силенъ побой съ юмруци, шамари и пр. Послѣ ме приведоха въ добришкия арестъ и на третия денъ отъ арестуването ми, на 19 сѣщия мѣсецъ ме откараха прѣзъ Мелджидие, Черна-Вола, Фитеши за Букурещъ. Прѣстояхъ въ сигуранцията единъ мѣсецъ и отпослѣ ме закараха въ Бранла, гдѣто прѣстоахъ четири мѣсеца при грозни, неописуеми мъки и страдания. Отъ Бранла ме прѣпратиха на 24 юли въ Кюстенджа. Поставиха ме въ прѣдварителния арестъ. На 1 августъ бѣхъ разслѣдванъ отъ военния сѣдъ (куртъ маршияла). На 17 сѣщия мѣсецъ, по молбитѣ на жена ми, ме освободиха и на 19 сѣщия мѣсецъ се завърнахъ въ гр. Добричъ. Като видяхъ, че е невъзможно да се живѣе въ Добричъ и изобщо въ Добруджа, рѣшихъ да отпътувамъ за мила и свободна България. Тръгнахъ отъ Добричъ на 8 септември, въ 8 часа вечерта заедно съ жена си и дѣтѣ си малки дѣца. Когато стѣпихъ на българска територия, олекна ми, родихъ се наново, защото нѣма да има вече никой да ме прѣслѣдва. Обвинявахъ ме, че съмъ пропагандистъ. Това е чиста измислица. Ареститѣ, отъ гдѣто минахъ, бѣха пълни съ арестовани наши братя добруджанци и тѣ бѣха все така алѣбити като мене и изтезавани при най-грозни мъки и страдания.

Нокъ тероръ въ Добруджа.

В. „Зоръ“ въ положението си пише: „За да прѣхвърлятъ войски въ Добруджа, въпрѣки солунското примирие, ромжиски сѣчиния интригата за български чети въ южна Добруджа. Макаръ, че добруджанскитѣ организации енергично протестираха и искаха анкета, ромжиската интрига сполучи. На ромжиското правителство се разрѣши да прѣхвърли извѣстни войсковы части подъ форма на граничари. Разкритията на в. „Епока“ и признанията на в. „Силистра“ (и двата вѣстника сѣ ромжиски), че ромжискиятъ режимъ въ Добруджа, а особено въ южната ѣ частъ, тласка населението къмъ отчаяние, не вразумиха никого. (3 реда цензурирани).

Новата ромжиска интрига почва отъ тамъ, отъ дѣто свърши старата: „Адептулъ“ съобщава, че български чети продължавали да атакуватъ южна, че дори и сѣверна Добруджа. Официално се съобщава, че сѣ взети сериозни мѣрки противъ четничеството, а частни свѣдѣния говорятъ, че правителството дало заповѣдъ да се концентриратъ три дивизии. (9 реда цензурирани).

Въ добруджанскитѣ равнини — чети? Това е смѣшно най-послѣ.

Англо-френскитѣ слорове за Мала-Азия.

Въпросътъ за мандатитѣ.

Французкитѣ вѣстници отъ 9 т. м. обнародватъ слѣдното съобщение отъ Лондонъ:

В. „Таймсъ“ дава слѣднитѣ указания отъ единъ вѣрдавенъ източникъ, върху уреждането на проблемитѣ въ Сирия, Палестина и Месопотамия, както и относно учрѣдяването на арабската държава.

Сирия щѣла да бѣде въздигната почти въ независима държава съ арабско правителство, прѣдставляващо населението, и съ единъ мандатъ за надзоръ, повѣренъ на Франция. Но Сирия, въ тѣсна смислъ на думата, не ще обгръща Ливанъ, който щѣлъ да образува отдѣлна единица съ ливанско правителство подъ прѣкия мандатъ на Франция.

Сѣщо така Месопотамия щѣла да бѣде раздѣлена на двѣ зони. Сѣверната включваща Багдадъ и Мосулъ, ще образува една арабска държава, като сирийската, съ мандатъ за надзоръ повѣренъ на Великобритания. Южната областъ съ Басора ще образува отдѣлна единица, притежаваща широка автономия подъ прѣкия мандатъ на сѣщата велика сила.

Палестина ще бѣде въздигната въ отдѣлна политическа единица подъ общия мандатъ на Великобритания, при което циониститѣ ще могатъ, подъ надзора на държавната мандатарка, да турятъ въ изпълнение своитѣ планове за устроителството на едно израилско национално огнище.

Върва се, че отговорнитѣ прѣдставители на британскитѣ, французки, арабски и ционистически интереси ще приематъ подобно разрѣшение и че трудноститѣ ще могатъ да се прѣодолятъ, ако четиритѣ заинтересовани страни поискатъ колективно или по отдѣлно отъ Съединенитѣ Шати да съдѣйствуватъ за това разрѣшение.

Като прѣдава това съобщение, в. „Танъ“ го приружава съ слѣдната бѣлѣжка: Ние не вѣрваме въпросътъ за Мосулъ и този за бѣдѣщата едѣба на Палестина да сѣ били вече прѣдметъ на едно ново споразумѣние между Франция и Великобритания. Единствениятъ договоръ въ сила си остава този отъ 1916 г.

Въ ноктитѣ на ромжискиятѣ бандити.

Една история, която напомня кърджалийскитѣ врѣмена.

Димитра Златева Станева 22 години, жителка на село Малка-Кайнарджа, околия Силистренска, принудена да напусне родното си село на 23 августъ, пристига въ Варна на 3 септември и, г. Редакцията счита за нужно да прѣдаде нейния разказъ отдално — не въ отдѣла „Животътъ въ Добруджа“ — понеже случаетъ е извънредно типиченъ. Отъ друга страна,

Малка-Кайнарджа

е чисто българско село съ повече отъ 350 къщи. То държи рекордъ въ културно отношение срѣмо околнитѣ села и много други отъ Добруджа. Голѣма частъ

отъ жителитѣ му иматъ прогимназиялно и непълно гимназиялно образование, а мнозина сѣ и съ пълно гимназиялно образование. Силното имъ национално съзнание е било винаги тѣхна гордостъ. Главниятъ поминѣкъ на малко-кайнарджанци е тютюнопроизводството.

Разказътъ на нещастницата.

Не мога да опиша положението, въ което се намира нашето село. Трѣбватъ ми думи, за да изтъкна всичката грозота на режима.

Извѣстие, че на ромжиски е позволено да окупиратъ Добруджа, ужаси всички жители на селото. Въ паметта на всѣкого прѣсми бѣха още всички ония нещастия, които се извършиха прѣзъ врѣме на ромжиския гнетъ, като вѣнецъ на които бѣ откарването прѣзъ 1916 година въ Молдова на изтезания и смъртъ 117 (сто и седемнадесетъ) малко-кайнарджанци, отъ които мнозина не видѣха вече своето огнище и домашни. Отъ деня, когато въ селото ни стѣпи ромжиски кракъ, изчезна всѣкаква веселостъ отъ лицата на малко-кайнарджанци и страхътъ, ужасътъ

и замислеността за бѣдѣщата сложи своя отпечатѣкъ. Занизаха се едно слѣдъ друго всевъзможни нещастия. Ромжиски прѣдъ нищо не се спираха, всичко туряха въ ходъ, за да могатъ да сломятъ националния духъ, да съсипятъ материално и прокудатъ отъ домоветѣ имъ хората. Българската рѣчь и книга се най-бърло прѣслѣдва. Хората не могатъ да се считатъ стопани на имота си. Администрацията върши каквото си ще — никаква отговорност не съществува за нея. Никой не я обуздава. Вѣсто да пази реда, тишината, да бѣде сигурностъ за имота, живота, здравето и честта на хората, тя се е развилила. Жестока, прѣстѣпна и алчна, тя въ всѣки моментъ, на всѣка крачка ги угрозява.

Диешнитѣ ни попечатители сѣ извънредно изобрѣтателни въ прииомитѣ си, благодарение на което положението отъ денъ на денъ става все по-тежко и живота непоносимъ. И

Доб.

руджанецътъ не намира закрила и справедливостъ нито отъ страна на външнитѣ органи на ромжиската властъ, защото, много естествено е, добруджанцитѣ не могатъ да очакватъ нищо добро отъ тия, при спомена на които дѣла всѣки изтрѣпва.

Но имаме нѣщо твърдѣ грозно, което прѣди десетъ деня се разигра въ нашето село, при мисълта на което коситѣ ми настрѣхатъ, защото дѣлата на нѣкогашнитѣ яничери, кърджалии и кърсердари отъ турското робство, които сѣ всѣвали ужасъ и трепетъ тамъ, кждѣто се явятъ, блѣднѣятъ прѣдъ него. И то кога? Когато всѣки гледа да събере богатата реколта и нищо друго не мисли.

Една банда въ селото.

На 23 августъ т. г. при свечеряване въ селото ни пристигна една банда, която имаше най-малко около двадесетъ души. Облѣчени бѣха най-различно: едни съ български куртки, други съ ромжиски, едни съ български фуражки, други съ ромжиски шапки. Обути бѣха съ обуца съ наивки. Всички бѣха въ

ЧУЖДИЯТ ПЕЧАТЪ ЗА МИРА СЪ БЪЛГАРИЯ.

Възможно ли е всичко това?

Бундъ (Бернъ) отъ 26 септември, между другото, пише: Следъ като чакаха повече отъ два години, българитъ получиха най-послъ своя договоръ. Българскиятъ народъ едва ли е очаквалъ, че парижката конференция ще се отнесе така сурово спрѣмо неговата страна. Особено пъкъ слѣдъ извѣстията на прѣдседателя Уилсонъ и на Съглашеннето, че балканската проблема ще получи едно справедливо разрѣшение въху базата на принципа на народността. Балканскиятъ полуостровъ очакваше единъ изходъ, който би му гарантиралъ мирно развитие. *Обаче, договорътъ ни показва, колко парижката конференция се е отклонила отъ единственото и справедливо разрѣшение на балканската проблема.* Българското териториално наслѣдство е отъново разпокъсано, други късове отъ българския народъ ще минатъ подъ чуждо иго. *Българскиятъ народъ, който влезе въ войната за да освободи своитъ братя въ Македония и Добруджа, е заставенъ да прѣдаде други части на чуждо владичество.* Македония, части покрай старата сръбско-българска граница, Добруджа минаватъ въ чужди рѣцѣ. Нѣщо повече. Даже западна Тракия, гдѣто живѣятъ 140,888 българи и която бѣ станала послѣдно убъжище на повече отъ 32 хиляди български бѣжанци изъ Македония, източна Тракия, сжщо се отнема. България, губейки Тракия, се лишава отъ единствената надежда за стопанско въздигане. Така, *парижката конференция, която познава твърдъ добъръ етнографическия характеръ на Македония и Добруджа, на Цариградъ и Струмица, на Тракия, ги даде въ плячка на най-злитъ врагове на българския народъ.* Възможно ли е всичко това въ двадесетия вѣкъ? Въпросътъ остава откритъ; бъдещето ще отговори.

Въ Парижъ се маматъ.

Бернеръ Тагеблатъ отъ 23 септември пише:

При начертаването на българскитъ граници Съглашеннето извърши крѣщици и изключителни неправди. България не получава даже онова, което бѣ спечелила прѣди балканскитъ войни. *Тя не получава нищо отъ Добруджа; взематъ ѝ даже Силистра.* Въ полза на линията Бѣлградъ — Солунъ, ограбватъ България отъ голѣми късове територия; граничниятъ клинъ къмъ София се доближава на 40 км. отъ тоя градъ. Искатъ да поставятъ столицата на България подъ сръбски топове. *Цѣла Македония* (курсивътъ е на швейцарския вѣстникъ) е изгубена за България. Нѣма плебисцитъ за Македония и за Добруджа. А на България отнематъ и Тракия.

Въ заключение вѣстникътъ казва: Ако въ Парижъ вѣрватъ, че по този

начинъ балканската проблема ще бѣде разрѣшена, маматъ се дълбоко. За свѣтовния миръ, който Балканитъ често поставяха въ опасностъ, договорътъ съ България не само не съставлява една гаранция, а е една опасностъ. Въ Парижъ още нищо не сж научили.

Да и Аминъ.

Бернеръ Бьорзеръ Цайтунгъ отъ 22 септември пише:

На България се налага една ужасна съдба и тя трѣбва да каже: да и аминъ. Тя губи територии, съ които е свързана стопански и военно. Югославянската държава става господаръ на Балканитъ. Българската държава ще страда грозно поради отдалечаването ѝ отъ морето.

Може да се поставя въпроса, дали Съглашеннето съ тѣзи условия не причинява пакостъ на себе си и на своитъ протежета? Защото една България, хвърлена въ мизерия и изложена на вѣтрѣшни смутове, не може никога да стане една мирна страна и единъ сигуренъ съседъ на Балканитъ.

Гръцкиятъ блѣвъ.

Бьорзенъ Курнеръ отъ 23 септ., като изтъква колко несправедливъ и тежъкъ е наложения на България миръ, казва:

Нашитъ пангерманисти ще се възползуватъ отъ случая, за да кажатъ, че този миръ е цѣлата на нейната измѣна спрѣмо Четворния Съюзъ. Но вината пада върху пангерманиститъ, загдѣто България се отцѣпи. Нашитъ военни цѣли ставаха съ всѣки день по-непонятни за нашитъ източни съсѣди. Да бѣхме съумѣли поне да спечелимъ сърдцето на българитъ!

Ние бѣхме посрѣщани съ недовѣрие отъ послѣднитъ, освѣнъ отъ една малка група между ония, които бѣха се учили въ Германия. Българскиятъ народъ цѣнѣше качествата и твърдостта на германцитъ, но не ги обичаше и не искаше да получава заповѣди. Днесъ ние можемъ да си признаемъ открито: българинътъ бѣше третиранъ лошо. Често се подиграваха съ него. Третираха го съгласно казарменитъ разбирания като единъ второстепененъ народъ. Това възбуди противодѣйствиенъ единъ демократиченъ народъ, който не признава привилегии и който нѣма аристокрация.

Слѣдъ това вѣстникътъ разглежда обстойно условията на мира, които счита като непоносими. На всѣки случай, казва той, териториалнитъ условия, изгубването на Македония ще огорчатъ българитъ много повече, отколкото економическитъ условия. Гръцитъ протѣгатъ рѣцѣ къмъ изтокъ, но една дълбока балканска умраза ще ги послѣдва въ тѣхния блѣвъ.

Азъ съмъ Българинъ.

Единъ нѣмецъ, който е живѣлъ дълго време въ София, пише въ Дойче

Алгемайне Цайтунгъ отъ 24 септември статия подъ заглавие „Бъдещето на България“, въ която казва:

„Българитъ знаятъ много добръ, че трѣбва да запазятъ мълчане. Тѣ не могатъ да чакатъ по-добри дни, но не могатъ и да погребатъ своитъ национални аспирации. Българинътъ ще си спомня винаги, че не е искалъ нищо повече, освѣнъ прѣмахването на вѣковнитъ неправди, които тежатъ върху неговия народъ. Побѣдителътъ не може да направи нѣщо повече отъ това, да върже българина, но послѣдниятъ винаги ще казва: „азъ съмъ българинъ и българинъ ще си остана“.

Краятъ на войната влоши безкрайно много трагичната участъ на българския народъ. *Днесъ не може да се каже, че това разрѣшение ще бѣде окончателно. На всѣки случай, то не е естествено, поне що се отнася до българитъ“.*

Едно лошо и опасно дѣло.

Извѣстниятъ френски журналистъ Робертъ Пелтие пише подъ горното заглавие въ *Ле Поалу* (4.X) слѣдното: Докато врѣмето тече, докато властта остава въ рѣцѣтъ на тѣзи, които направляваха войната, грѣшкитъ се трупатъ и нашата задача за бъдеща ревизия непрѣстанно расте.

Една отъ първитъ ревизии, която ще се наложи намъ, законнитъ господари на правителството, ще бѣде тази на българския договоръ. Този договоръ е едно лошо и опасно дѣло. Лошо, защото е несправедливо. Опасно поради бъдещето, което готви за Европа. То е несправедливо, защото създадено чрѣзъ побѣдата на народи, които трѣгнаха съ знамена, на които се четѣше: права, справедливост и цивилизация, то хвърля въ чуждо подтисничество български мѣста, нато Струмица, която грѣци и сѣрби не посмѣха да присѣдинятъ въ 1915 год., защото трѣбваше да признаатъ българския характеръ на населението.

Това е трети пътъ, когато сѣрби и втори — когато грѣци присѣдиняватъ несправедливо български територии. Въ 1878 г. Нишъ и Пиротъ бѣха български. Сѣрбия ги изиска. Въ 1913 год. сѣрбитъ присѣдиниха Битоля, Охридъ, Доиранъ, — чийто български характеръ тѣ бѣха признали съ договора отъ 1912 г. Сжщата година грѣцитъ завзеха Леринъ, Стрессъ, Кукушъ, които всички авторитетни историци, географи и пжтешественици признаваха за български.

Тази година почватъ отново. Нѣма вече мъченицата Полша въ Европа, но България завзема нейното мѣсто.

Нека не казваатъ, че българитъ сж наказани за гдѣто сж участвували въ войната на страната на Германия. Явно е вече, че френската и руска дипломация сториха всичко България да отиде тамъ. И грѣшкитъ на българското правителство даже и да не бждатъ, обяснени отъ несправедливостта на нашето, не трѣбва да бждатъ изкупени отъ населението на Македония, сръбското и грѣцко господство създава въ странитъ, които имъ сж подчинени. Доказателствата сж тамъ.

Най-сетѣ договорътъ е опасенъ, защото подтисничеството ще създаде неизбежно бунтъ. Късогледитъ дипломати вѣрватъ, че като потиснатъ българската армия, осигуряватъ мира. Дали сѣрби и грѣци не сж се клеили въ вѣчно приятелство; *никой не знае тъй добръ като тѣхъ да нарушава договори.* Въ кой лагеръ ще отиде гражданата амбиция на Александъръ сръбски? Бъдещето ще каже това, както и ще каже, какво трѣбва да се мисли за сина на Константинъ.

Но, изглежда, че нашитъ дипломати сж забравили, че една страна, даже и безъ армия, както Чехия и Полша, може единъ день да сжмоляса своитъ подтисници. Тѣ сж забравили, че за да се спре войната, трѣбва да се разруши милитаризма и, че да затворишъ една обезоружена страна между алчни, въоръжени съсѣди, значи да увеличишъ шансоветъ за конфликти и непоносимата гордостъ на малкитъ народи-побѣдители.

Въ българския договоръ, както въ всички други, трѣбва да се внесе, рано или късно, лѣкътъ на плебисцита и на всеобщото ограничение на въоръжаванията; иначе, пазете се отъ кървави авантюри.

Българската отрова

Английското списание *Ню-Европъ* (28/VIII) обнародва една статия отъ леди Грогенъ, която познава отлично Македония, дѣто е прѣкарала дълго време слѣдъ възстанието отъ 1903 г. *Леди Грогенъ изтъква българския характеръ на Македония, Добруджа и Тракия и се застъпва енергично за удовлетворението на българскитъ национални аспирации.* Въ заключение тя казва:

„Българитъ — народъ здравъ и интелигентенъ, жаденъ за образование и прогресъ, надаренъ съ голѣми способности — не могатъ да бждатъ игнорирани или прѣнебрѣгани като факторъ въ Европа. Прѣкиятъ интересъ, ако не искаме да се водимъ отъ още по-възвишени принципи, налага едно разумно разрѣшение на Балканитъ, а не едно разрѣшение на отиѣстителностъ. Единъ старъ български епископъ ми казваше прѣди нѣколко години: „Българитъ винаги сж били една отрова за ония, които сж ги поглѣщали“.

Българитъ ще се съвзематъ.

Излизаниятъ въ Лозанна вѣстникъ *Ла Ревю* (20. IX) помѣства една статия въ която, между другото, казва: Рѣчта на г. Тодоровъ напомня съ своя тонъ, малко по-усиленъ, но много по-смирненъ, този на г. Ренеръ. Този рѣчъ би могла да произведе извѣстно впечатление, ако съсѣднитъ на България — Румъния, Сѣрбия и Гърция имаха довѣрие въ обѣщанията; но събитията отъ 1913 год. показваа чупливостта на договоритъ заключени съ софийското правителство. По всѣка вѣроятностъ, съюзницитъ ще внесатъ съвсѣмъ малко измѣнения въ проекто-договора и ще задържатъ разпрѣдѣлението на източнитъ територии такова, каквото е рѣшила конферен-

ражени съ пушки и байонети. Главата имъ — името му не зная — е единъ младъ човѣкъ, на възраст около 30 години, съ ръстъ сръденъ, пълненъ, русъ, съ малки мустаци. Говорѣлъ освѣнъ румънски, български, но неправилно, македонско нарѣчие, грѣцки и турски. Шомъ дохода въ селото, разпоредено бѣ да се запазятъ патищата. Слѣдъ това жандарми трѣгнаха изъ селото да събиратъ женитъ на тия, които за бѣжали въ България. Всички, обаче, не можаха да бждатъ събрани, защото нѣкои прѣдвидѣха, какво може да стане, та се изкриха. Събрани бѣха въ секцията и питани, кдѣ имъ сж мъжетъ. Тѣ отговориха, че сж въ България. Веднага биватъ откарани въ общината. Задържатъ ги въ единъ салонъ (антре) и една по една почватъ да ги въкарватъ въ стаята прѣдначена за бой. Въ тая стая е главатарътъ на бандата и единъ каруль отъ селото, името му е Стоякъ Енчевъ, 21 година, който съ фенеръ му свѣти. Шомъ влиза нѣкоя жена, главатаря почва да я псува и веднага ѝ заповѣда да легне. Напусто оставатъ молбитъ на бѣдната жена за милостъ и пощада. Озвѣрѣлиятъ бандитъ още по-

вече, побѣснява отъ молбитъ на нещастницата, той става още по-зълъ и неговиятъ кръвнишки погледъ я прави да изтрѣпва отъ страхъ. И на протегнатитъ ѝ рѣцѣ за молостъ той отговаря съ юмруци и ританици. Всички до една сж били бити по голо съ поясотъ, газени и най-мръсно псувани. Бити били по нѣколко пъти съ поясока и на всѣки пътъ имъ е било нанасяно по 25 удара. Зданието ехтѣше отъ плачоветъ, сърдце-раздирателни писъци цѣлѣха въздуха, цѣлата махала бѣ разтревожена. Сърцето се свиваше като чувахме отчаянитъ имъ пишеници. Боятъ е билъ така немилостивъ, безжалостенъ, безчовѣченъ, че бѣднитъ жени повръщали и припадали и не могли да удържатъ воднитъ си излишци и изпяржения. Тѣ веднага легнаха болни, а нѣкои отъ тѣхъ нѣма да живѣятъ много. Но, освѣнъ боя, имало и нѣщо друго. Ето и имената на жертвитъ на тоя прѣстѣпникъ. Едната е *Станка Тодорова Герличенина*, 45 годишна, майка на 5 дѣца, отъ които едното е на 2 мѣсеца. Съ него е отишла въ общината. Мжжъ ѝ забѣгна въ България. Бита е извѣрдно тежко. Сега е болна на легло.

Дже плачѣтъ на невинното дѣтенце не е трогналъ и омилостивилъ тоя прѣстѣпникъ.

Въ сжщото положение се намира Стоянка Хараламбиева Недѣлчева, 25 год., майка на едно дѣте. Друга жертва на тоя джелатинъ е Стоянка Димитрова Гицова, около 23 год., майка на едно дѣте. Обзета отъ страхъ още като била въ салона, тя не можала да се държи на краката си. Когато влѣзла при главатаря на бандата, нанесенъ ѝ билъ извѣрдно тежъкъ побой. Повръщала и припадала. На нѣколко пъти ѝ били нанесени по 25 поясока. Отъ общината на рѣцѣ е била занесена въ кѣщи и прѣзъ това време продължавала да повръща. Намира се въ много критическо положение. Когато напуснахъ селото, въ положение много побезнадеждно отъ нейното се намираше Яна Тонева Личева, около 40-годишна, майка на четири дѣца и понастоящемъ въ положение. Когато влиза при главатаря, тя съ съзри на очи го моли да не я бие, да я пощади. Но молбитъ на тая невинница не трогватъ каменното сърце на това изчадие на пъкѣла. На отказа ѝ да легне за да я бие,

отговаря съ блъсване. Тя пада на пода. Той я ритва нѣколко пъти и почва да я бие най-безчовѣчно. Сърдце-раздираелнитъ ѝ писъци, отъ които на всѣки биха настрѣхнали коситъ и очитъ просълзили отъ милостъ и състрадание, сж безсилни да укротятъ закоравѣлата му прѣстѣпностъ. Тя бива изнесена полумъртва. Друга невинна жертва на тоя закоравѣлъ прѣстѣпенъ типъ е Стоянка Петрова Карастамотова, около 50-годишна, майка на 5—6 дѣца. Послѣдния по редъ е била Данаилка Тодорова, около 25-годишна. Отишла съ тримъсечното си дѣтенце, млада, хубава и жизнерадостна, тя била избрана отъ главатаря, тоя извергъ, за играчка на животинскитъ му страсти. Другитъ били пуснати по 12 часа сл. полунощъ, а тя задържана до 4 часа сутринята.

Светотатство.

Тревога обзе селото. Ужасътъ проникна въ всѣка къща. На заранята никой не смѣеше да се подаде вънъ отъ дома си, защото никой не знаеше, каква ще бѣде програмата на тия демонски гости прѣзъ деня. Надѣла бѣ,

цията. „Прусия на Балканите“ трябва да се откаже за известно време от своята мечта за хегемония, която я тласна въ авантурата от 1915 год. Впрочем, тя ще има състеди, които ще могат да излизат на глава чрез силата на своето оръжие. Благодарение на своето образование, на трудолюбието на своите жители, на сериозните качества на своята раса, тя ще може, Впрочем, бързо да се съвземе от една криза, от която тя пострада, може би, по-малко, отколкото нейните победители.

Френците за министерската промяна в България

„Журнал де Деба“ (9. X), като отбелязва министерската промяна в България, прибяга следните редове: „Г. Стамболийски е един от редките български политически мъже, който е проявил своите симпатии спрямо Съглашението не само с думи. Той прѣкара три години въ затвора, за гдѣто съвѣташе царь Фердинанда да не влиза въ война на страната Германия и за гдѣто се осѣли да му каже, че рискува главата и короната си въ една подобна авантюра. Въ деня на разгрома, когато държавният глава заповѣда да го пуснат на свобода и го повика въ двореца, г. Стамболийски отказа да отиде въ София, като заяви, че ако царятъ му прощава, той не може да прости на последния, за гдѣто е опропастил страната.“

Съ два аршина

Окупацията на Струмица.

Имаше един договор за примирие между България и Съглашението, който съгласно международното право и международната практика, трѣбваше да има сила до ратификацията на договора за миръ.

Имаше, но сега нѣма...

Пониска окупацията на Добруджа, мѣстъ на Тракия, послѣ на Струмица, остава само Босилеградско, Царибродско и Тимошката долина. Следъ всичко което станъ, трѣбва да се очаква, че скоро ще постѣпни искане за окупацията и на последните краища.

Отъ цялата тая работа излиза, че договоритѣ не се респектиратъ, както искаше Съглашението, а се прилагатъ по германски.

Насилието умрѣ, да живѣе насилството!

Характерно е тукъ, че Франция, която събра всесвѣтска коалиция за да защити международното право, не се противопостави на незаконнитѣ домогвания на нашитѣ състеди.

Защо?

„Омъ Либъръ“ казва, че България не е достатъчно наказана и че българитѣ трѣбва да се червятъ отъ своитѣ жестокости въ Сърбия, Гърция и Ромъния.

За да се установятъ тия жестокости, ние искаме анкета, но, не ни се даде. Прие се като аксиома, че българитѣ сѣ жестоки, а тѣхнитѣ състеди — кротки като агнета.

Политическата система „жертене на вѣжи“, прогласена отъ сръбски дипло-

мати прѣвъ врѣме на първия букурешки миръ се прилага отъ българскитѣ състеди и днесъ прѣдъ очитѣ на Съглашението, но това не смущава никого. Съ хиляди бѣжанци напуштатъ роднитѣ си мѣста, бѣгайки се отъ „културния режимъ“ на сърби, гърци и ромъници, обаче, това не се вижда.

Българитѣ сѣ виновни !..

Съ два аршина мѣрятъ въ Парижъ, — ето всичко.

Нашата вина е, че ние не знаемъ това, че ние не вървяхме това...

И за да ни вразумятъ, искатъ да ни накажатъ „достатъчно“...

П.

ХРОНИКА

Животътъ на малцинствата въ Ромъния. На 18 септември пристигнала въ селото Есекьой, околия Кузгунска, една ромънска дружина. По заповѣдъ на командира и извършени сѣ най-грозни мъчения и изстѣпления надъ населението. Жителитѣ сѣ били събрани въ църковния дворъ и въ продължение на деветъ часа бити. Търсили оръжия. Но нищо не се оказало.

Стефанъ Ганчевъ, 55-годишенъ, е на смъртно легло поради нанесения му побой. Други на смъртно легло сѣ Георги Лопчевъ Добровъ, 21 г., Георги Георгиевъ Стойчевъ и Михалъ Петровъ. Цѣлото сѣмейство на Георги Георгиевъ Стойчевъ е арестовано и бито. Жена му и дъщеря му Иванка, 16 год., сѣ сжщо бити и обезчестени. На Иванъ Николовъ цѣлото сѣмейство е бито, ограбено и обезчестено.

Всѣка минута се очаква смъртта на Иванъ Димитровъ Буджиклиевъ.

Иванъ Балжаклиевъ е битъ до изгубване съзнание. Вързали го на едно дърво разпнатъ сѣ главата на долу. Полумъртавъ е откаранъ съ цѣлото му сѣмейство въ с. Алмалий.

Анкета на ромънскитѣ золуми. На 30 септември въ селото Кара-Орманъ (Силистренско) е пристигнала една анкетна комисия, подъ прѣсѣдателството на единъ французки полковникъ, за да констатира вършенитѣ отъ ромънскитѣ золуми въ с. Кара-Орманъ и Алмалий. Ромънскитѣ власти, щомъ научили за пристигането на комисията, изпѣдили отъ селата всички мъже. Обаче, въпреки тази машинация на ромънскитѣ комисията се е добрала до исканитѣ свѣдѣния.

Изстѣпления. На 18 септември ромънскитѣ сѣ извършили изстѣпления надъ населението въ с. Голеркьой. Ограбени сѣ Сали Коджа Мехмедъ, Исмаилъ Азмовъ и Недѣлко Урумовъ.

Излѣзе отъ печатъ и се пусна въ продажба книгата: **Подъ ромънско иго** и др. разкази, отъ Д. Кацевъ — Бурски съ портрета на автора. Цѣна 8 лева.

Доставя се отъ Д. Кацевъ — добруджанска организация, площ. „Чер-

на Джамия“ № 5. За поръчка повече отъ 10 екземпляра се прави отстъпка 15%. Поръчки безъ стойността не се изпълняватъ.

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ.

(Съобщения на Б. Т. Агенция).

Спогодба между Франция и Чехо-Словашко.

Лионъ, 14 окт. Изработена е една врѣмenna спогодба за икономическо и митническо сближение между Франция и Чехо-Словашко. Ако чехо-словашкото правителство приеме окончателния текстъ, тази спогодба, следъ като се постигне съгласие между разнитѣ заинтересовани французки министерства, ще може незабавно да влѣзе въ сила и да бѣде внесена за одобрене отъ Камарата.

Сенатътъ ратифицира.

Лионъ, 14 октомври. (Радиотелеграма). Следъ една рѣчь на Клемансо, за която се рѣши да бѣде обнародвана, Сенатътъ гласува вчера съ 217 гласа при едно въздържане, ратификацията на договора за мира и единодушно военнитѣ спогодби съ Англия и Съединенитѣ Щати.

Германцитѣ срѣщу Рига.

Лионъ, 14 октомври. Извѣстията за дѣйствиата на германцитѣ противъ Ри-

га сѣ противорѣчиви. Изглежда, обаче, че опитътъ на германцитѣ да завзематъ Рига е пропадналъ, поради съпротивата на латонцитѣ.

Петроградъ срѣщу съвѣтитѣ.

Лионъ, 14 октомври. Вѣстницитѣ обнародватъ съобщения, споредъ които населението на Петроградъ се повдигнало противъ съвѣтитѣ.

Балтийскитѣ провинции блокирани.

Лионъ, 14 октомври. Балтийскитѣ провинции сѣ обявени за блокирани и на германскитѣ параходи е забранено да посѣщаватъ брѣговетѣ.

Руско-германскитѣ войски на Двина.

Лионъ, 14 октомври. Споредъ телеграми отъ Берлинъ, руско-германскитѣ войски достигнали западния брѣгъ на Двина и заплашвали сериозно Рига. Летонското правителство се настило въ Рейнхойсъ (?), Летонскитѣ войски получили подкрѣпления отъ естонцитѣ.

Ленинъ арестуванъ.

Лионъ, 14 окт. Споредъ слухове, идящи този пътъ отъ Финландия, Ленинъ билъ арестуванъ.

Джолити за Фиумския въпросъ.

Лионъ, 14 окт. Съобщаватъ отъ Римъ: Джолити произнесе прѣдъ избирателитѣ си въ Тронеро една рѣчь, въ която, оправдавайки своята политика, изтъкна, че отговорността по фиумския въпросъ пада върху министерството, което е подписало Лондонския договоръ.

Библиотека „Добруджа“.

издания на народоспомагателния фондъ „ДОБРУДЖА“.

Излѣзли сѣ до сега следнитѣ книги отъ библиотека „ДОБРУДЖА“:

- № 1. Историческитѣ права на България върху Добруджа отъ М. Г. Марковъ. л. 2.—
- № 2. Добруджа и нашето възраждане (културно-исторически издирвания) отъ Ст. Чилингировъ. л. 5.—
- № 3. Кюстенджанското пристанище отъ Д-ръ Пенаковъ. л. 1.50
- № 4. Мемоаръ отъ Центр. Добр. Съвѣтъ. л. 1.50
- № 5. Ромънскитѣ жестокости надъ отвлѣченитѣ добруджанци въ Молдава, подъ уредбата на Драгомиръ Пачовъ и Д. В. Кацевъ. л. 2.20
- № 6. Стари и нови паметници въ Добруджа (художествено-етнографиченъ етюдъ) отъ Ив. Енчевъ—Видю. л. 12—
- № 7. Стефанъ Караджа (животописни бѣлѣжки) отъ Ст. Чилингировъ. л. 2.—

Други издания на фонда:

- Портретъ-Нартина на Ст. Караджа. Цѣна л. 4.50
- Нартина Св. Св. Кирилъ и Методий по оригинала на художника Ив. Енчевъ—Видю. Цѣна л. 10.—
- ПОРЪЧКИ за книгитѣ отъ библиотеката и другитѣ издания се отправятъ до управлението на Народоспомагателния фондъ „Добруджа“, ул. „В. Левски“ № 16 — София, или до дружество „Книжнина“, ул. „Вас. Левски“ София, телеф. 1609

Въ България при всички книжарници.

Кооперативна печатница „Гутенберг“ — София, ул. „Бенковски“.

Още сутринта кехаята разгласи, че е заповѣдано всички до единъ да отидатъ въ църква, като въ къщи остане нѣкой старъ човѣкъ или лѣте, като тия, които нѣма да изпълнятъ тая заповѣдъ, ще бѣдатъ наказани. Не ще съмнѣние, на първо мѣсто сѣ бой.

Хората почватъ да отиватъ на черкова. Тя, макаръ и доста голѣма, не може да побере всички, защото селото ни има по-вече отъ 350 къщи. Църковниятъ дворъ се сжщо изпълни съ хора. Бандата заобикаля двора. Литургията, която се извършаваше отъ попа на с. Голѣма-Койнарджа, поплъ Ради, 70 години, докаранъ нарочно. трая повече отъ службата на Въскръсение отъ сутринта до 3 часа сл. обѣдъ.

Епилогътъ на Ромънската култура.

Следъ свършването на Богослужение-то женитѣ бѣха пуснати, а мъжетѣ заста-

вени да отидатъ въ училището. Тукъ главатарътъ на бандата се отдалъ на всевъзможни сквернословия по адресъ на България и българитѣ. Не ще съмнѣние, че тоя разбойникъ не пропусналъ да спомѣне, че Ромъния е единствена-та правова държава, кдѣто се работи за благоденствието на населението, дадена е най-голѣма свобода и най-културната отъ всичкитѣ балкански държави. Прѣди да бѣдатъ пуснати селенитѣ отъ училището, принудени били, щото всѣки да даде по единъ левъ.

Има мнозина бити отъ мъжетѣ. Твърдѣ тежко е битъ Раданъ В. Ивановъ, около 40 години, бившъ писаръ въ общината при българско управление. Георги Ковачъ Еневъ, 23 години, Георги Д. Т. Мариновъ, 26 години, и още единъ сѣ бити до смъртъ.

Бандата събрала български войнишки дрехи, като по-хубавитѣ и здравитѣ ги взела и нейнитѣ членове ги облѣкли.

Прѣвъ врѣме на прѣбиваването въ селото на тия разбойници, населението бѣ заставено да даде безплатно всичко необходимо за храна на тѣхъ: хлѣбъ, кокошки, яйца, сирене, масъ, вино, ракия и пр.

Вечерта главатарътъ дава заповѣдъ да му се докаратъ осемъ каруци съ най-хубавитѣ коне. Прѣди, обаче, да замине, заповѣдва около тридесетъ души да играятъ хоро, като единъ свирѣлъ съ армоника, а тоя чинѣлъ сенъръ. Понеже завалѣ дъждъ, хорото по негово повеление не се разтурва, а прѣмѣства прѣдъ хана на Галчавата, дѣто той гуляелъ, сияющъ отъ радостъ, че въ разстояние на 24 часа всели ужасъ

и страхъ въ селото ни и накара дѣт въ утробата на майка си да пропиши Най-послѣ, доволенъ отъ всичко извършено, заедно съ другаритѣ си трѣгва по посока за с. Кара-Орманъ. Каруцитѣ се връщатъ на втория денъ, но каруцаритѣ бѣха по-смазани отъ бой, отколкото самитѣ коне.

Тия разбойници, прѣди да додѣтъ въ селото ни, сѣ извършили подобни погресави дѣла въ селата Кочуларъ и Топчий, а може би, и другѣдѣ.

Следъ заминаването на бандата шефътъ на жандармитѣ въ селото ни прѣдъ видни наши селени казалъ, че той не прѣдполагалъ, че бандата ще извърши подобни жестокости, затова я извикалъ. И така, въ помощъ на жандармерията и администрацията изъ нашия край върлуватъ разбойнически банди.